

Psychische nood in de gemeente (1)

Op bezoek in de psychiatrische kliniek....

'Het gaat niet goed met me, ze willen me vermoorden.... Altijd hebben ze commentaar op me. Dan praat ik te hard., dan weer te zacht.... Dan ben ik te druk... en dan weer te stil..... Ze gaan me uit de weg ruimen.... Dit is echt de laatste keer dat we elkaar ontmoeten.....' Ik probeer voorzichtig te informeren wie toch die 'ze' zijn die het zo op hem gemunt hebben. 'Iedereen hier', is het antwoord, 'zowel het personeel als de mensen die hier verblijven'. Ik zoek naar een antwoord. 'Onze tijden zijn in Gods Hand, Ko! Er zal hier niets met je gebeuren buiten Zijn wil'. Het lijkt wel of hij niet hoort wat ik zeg... Hij is helemaal in zichzelf gekeerd. Het dringt niet tot hem door... In ieder geval volgt er geen reactie.

Trouw

Al meer dan veertig jaar verblijft Ko in een psychiatrische kliniek. Om de week ga ik bij hem op bezoek. Zijn kerkenraad heeft dat indertijd gevraagd. Elke keer weer ben ik benieuwd hoe ik Ko aantref. Bijna altijd ga ik op maandagmiddag. Daar ziet hij naar uit... Hij rekent er gewoon op. In de loop van de jaren is zijn sociale netwerk, zijn kringetje steeds kleiner geworden. Gelukkig heeft hij nog enkele familieleden die hem trouw bezoeken. En vanuit zijn eigen gemeente is er een contactdiaken aangesteld die hem van tijd tot tijd bezoekt. Soms neemt een jeugd vriend contact met hem op. Kerkgang is voor hem niet meer in beeld. Hij zou het niet eens meer kunnen: anderhalf uur op hetzelfde plekje stil zitten luisteren. En dan al die stemmen in zijn hoofd... Meestal neem in enkele prekenbandjes mee. Op zijn kamer luistert hij naar de preken die kort daarvoor in zijn eigen gemeente zijn gehouden of gelezen. Daar wordt voor gezorgd door een trouw en meelevend gemeentelid. Dezelfde persoon zorgt er ook voor dat elke twee weken de kerkbode keurig per post bezorgd wordt. In alles probeert Ko nog mee te leven, al is het op afstand. Hij weet bijvoorbeeld exact aan te geven wie er (in zijn vacante gemeente) de afgelopen zondag is voorgegaan. 'Bij ons was...', zegt hij dan. Wat moet hij toch veel missen. En dat nu al meer dan veertig jaren lang. Veertig lange jaren....

Aansluiten

'Vandaag praten we niet over godsdienst'. Niet zo'n makkelijke start voor een pastoraal werker... Ko stelt voor een eindje over het terrein te rijden. Daar geniet hij altijd bijzonder van. Ik vind het prima. Het is warm, de temperatuur beweegt zich richting de 30 graden, maar gelukkig is er airco in de auto. Ik probeer het gesprek weer op gang te brengen. Altijd zoek je weer naar een opening om over wezenlijke zaken te spreken, je komt tenslotte niet voor een praatje over het weer... Wat kun je je dan afhankelijk voelen van de Heere en wat hebben we toch altijd weer het licht en de leiding van Zijn Geest nodig. Zonder Mij kunt gij niets doen.. Het lijkt of de sombere gedachten van een half uurtje geleden wat naar de achtergrond zijn verdreven.. 'Zullen we om een ijsje gaan, vraagt hij?' Ik heb daar geen enkel bezwaar tegen. Integendeel.... Even later genieten we van een heerlijke ijs. 'Wat vind ik het fijn dat je

gekomen bent, wanneer kom je weer?' Ik beloof dat ik over twee weken weer hoop te komen. 'Zo de Heere wil en wij leven', zegt Ko. Inderdaad, zo is het. Onze tijden zijn in Zijn Hand....Ik stel voor samen nog wat te lezen uit Gods Woord. 'Wat zullen we lezen?'. 'Dat maakt helemaal niet uit, het is allemaal even goed'. Ik lees Psalm 91. 'Die in de schuilplaats des Allerhoogsten is gezeten, die zal vernachten in de schaduw des Almachtigen'. Wat een wonder, dat er een Schuilplaats is, waar je veilig bent in alle omstandigheden waar je ook bent. Altijd en voor eeuwig! Wat zal een nietig mens mij doen? 'Zo is het', zegt Ko.

G. van Veldhuisen